

[Søren Andersen.]

under pengene til denne udligningsfond indkaldes i dag. Her er, højtærede minister, i virkeligheden et område, hvor det nok er værd at forenkle og søge at gøre problemerne overskuelige. Jeg vil i og for sig gerne være med til en vandring gennem dette for at forsøge at få en forbedring; men, højtærede minister, kan vi ikke klare det i vort udvalg, så sidder der jo samtidig et andet udvalg og arbejder, nemlig skatteudvalget; der kan vel godt holdes samme takt og tempo, så der skulle være mulighed for at få set netop på disse ting.

En ny bestemmelse i lovforslaget går ud på, at begrebet forsørgelsessted ophæves. Det tror jeg er på sin plads, for i mange tilfælde er det vanskeligt at finde det rette forsørgelsessted for mennesker, der har været i udlandet og vender hjem; det er vel også naturligt, at de kommuner, som derved får en byrde, skal have refusion.

Et spørgsmål ønsker jeg imidlertid drøftet — jeg nævner det her, og i hvert fald ønsker jeg det behandlet i udvalget — det er spørgsmålet om ophævelse af begrebet „retlig opholdskommune“, sådan som man har gjort det i Norge. Det ser ikke ud til, at det rent økonomisk betyder ret meget. Det kan måske betyde en økonomisk forskydning i retning af, at landkommuner og mindre købstadkommuner får en lille fordel her, men den er meget, meget lille. Jeg ved heller ikke, om forskydningen netop går i den retning, for det ser ud til, at der selv i større bysamfund kun bliver tale om 1-2 pct.s forskel mellem udbetaling og indbetaling. Efter min mening ville det betyde en ganske betydelig rationalisering, hvis vi som i Norge kunne skride til ophævelse af begrebet retslig opholdskommune.

Jeg vil også gerne knytte nogle bemærkninger til den ændring i kompetenceforholdet, der sker ude i kommunerne. Der sker efter min mening en beklagelig ændring, når det sociale udvalg i mange tilfælde bliver i stand til, uden at stå til ansvar over for kommunalbestyrelsen, at stryge og i det

hele taget tage stilling til betalingspligt for hjælp, der er ydet, bl. a. restancer som følge af forskudsvis udbetaling af alimentationsbidrag. Jeg ved godt, der er faste regler, og at disse udvalg står til ansvar over for den højtærede socialminister, men jeg kan ikke se andet, end at ansvaret over for kommunen forflygtiges. Selv om det nok er de sociale udvalg, der skal bære administrationsbyrden, synes jeg alligevel, det er betænkeligt her at gøre det sådan, at de ikke længere står til ansvar over for kommunalbestyrelsen.

I modsætning hertil synes jeg, det er rigtigt — efter de ændringer, der er sket i arbejdsløshedsloven — at det kun bliver i undtagelsestilfælde, kommunalbestyrelsen kan give tilslutning til, at der gives større hjælp på forskellig måde, når der i forvejen er givet arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det må anses for rimeligt, at det sociale udvalg får adgang til at indtræde i den bidragsberettigede ægtefælles krav. Det er vel ikke ret ofte, denne bestemmelse kan få nogen særlig betydning, men der kan være tilfælde, hvor man ikke har mulighed for at se, om der i virkeligheden foreligger en bidragspligt, og der på den måde kan blive mulighed for, at nogen kan tilegne sig penge, som i og for sig ikke rettelig tilhører vedkommende.

Jeg har kun sluttelig en eneste bemærkning til, og det er denne, at jeg synes, det er helt i sin orden og praktisk, at der sker den ændring, at invalider og enkepensionister, der er fyldt 60 år, kan optages på alderdomshjem. De blev tidligere optaget, men tiden blev trukket ud på grund af administrative vanskeligheder, når man først skulle have dispensation for overgang til folkepension.

Med disse bemærkninger, hvorunder jeg har rejst et par problemer, som jeg nok synes bør drøftes — der må i øvrigt ligge et ret betydeligt udvalgsarbejde for — skal jeg på mit partis vegne tilsige en saglig og velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.